

La grandesa del llenguatge artístic

Venancio Blanco Martín

Escultor

De la Reial Acadèmia de Belles Arts de San Fernando

No vaig conèixer personalment el Pare, però vaig tenir l'oportunitat d'aprofundir en la seva persona i la seva obra a través del projecte escultòric que se'm va encarregar, destinat a la Capella dedicada a ell a la Catedral de l'Almudena, de Madrid. Quan se'm va proposar, vaig ser conscient de la dificultat i la responsabilitat que allò comportava. I també vaig entendre molt bé la il·lusió dels qui ho decidiren. El seu suport, com també les seves opinions i la documentació que em varen facilitar, em serviren per dur a terme la feina.

Vaig afrontar l'estudi de la figura de Josepmaria Escrivà de Balaguer des del dibuix. Els primers apunts foren les passes inicials fins a la trobada amb l'escultura definitiva. El transcurs de la seva realització va ser un temps de recerca, de lluita, de dubtes, d'insistència. També d'entusiasme, per vèncer els moments difícils. Fosa en bronze, la peça ocupa el centre de la capella. En ella he pretès reflectir els valors profunds que Josepmaria Escrivà encarnà al llarg de la seva vida, com també la seva gran humanitat i profunda espiritualitat. Vestit amb casulla, vaig triar aquesta manera de

representar-lo perquè plàsticament em permetia trobar solucions més interessants. La seva actitud és d'espera per rebre tots els qui recorren a ell.

He volgut destacar la postura de les mans, que avancen cap al qui arriba, oferint-li la seva abraçada entrançable. És un gest cordial, que convida i anima al mateix temps a apropar-se a Déu. La inclinació del cap i l'expressió de la cara mostren una disposició amable i serena, que es conjumina amb les formes rotundes de les seves vestidures. L'alçària a la que es presenta la figura, ens permet contemplar-la i sentir-se proper a ella. Vaig tenir cura en tot moment dels detalls més petits, des dels dibuixos i esbossos preliminars, continuant amb l'ampliació en escaiola, fins a culminar el procés de la fosa.

Incorporats a l'arquitectura de la capella hi ha quatre relleus, que valoren l'espai on se situa l'escultura exempta. Dos recullen escenes del Pare, resant davant la Mare de Déu i acompanyant els malalts. Damunt d'aquests, n'hi ha un dedi-

cat als Arcàngels Sant Miquel, Sant Gabriel i Sant Rafael, i un altre dels Apòstols Sant Pere, Sant Joan i Sant Pau.

Josepmaria Escrivà de Balaguer entenia la llibertat com el millor camí per servir Déu, i amb ella va assolir tot allò que es proposà realitzar. També l'art necessita la llibertat per trobar la grandesa d'un llenguatge que neix del sentiment i que ens serveix igualment per descobrir el Creador.

Compartia el seu temps amb els homes des de l'alegria i el bon humor, que brollaven de l'oració constant. Amb ella afrontava tots els seus objectius. Resar: una manifestació de llibertat que Déu concedeix als homes que necessiten conèixer-lo millor. Com a artista, vaig triar el dibuix també per ser lliure. El dibuix és en l'art la columna vertebral que permet caminar cap a la llum. És somniari despert i fruit de la realitat, és gaudir. Una manera de veure i sentir la bellesa. Una manera de meditar. Una meditació que revela l'autèntica dimensió de l'home, situant-lo a la distància justa del Creador.

El Pare va créixer jugant, com és natural, i també va conèixer el sofriment essent encara un nen. Des d'aleshores no va tenir cap dubte. El treball ben fet i el servei als altres serien els seus objectius. I cada jornada, l'oració. L'oració per donar gràcies, ensems que per demanar forces per seguir conquerint cors adormits, donant ànims i afecte a tots els qui estaven disposats a seguir-lo. Ben aviat es va adonar de la grandesa del treball quan s'ofereix a Déu: una manera de pregar, a què ell va convidar sempre. Estava prenent forma el seu gran ideal: l'Obra de Déu. Treballant des de l'oració, va aconseguir culminar la seva empresa. En la realització de l'escultura per a la Capella, va ser amb el treball al taller com vaig assolir el resultat final.

He intentat, en conclusió, que la figura del Pare i la dimensió de la seva Obra quedessin reflectides des del llenguatge escultòric. I a la vegada, plasmar la memòria d'un home que ens va deixar, com a exemple, la forma de gastar generosament una vida a la terra quan es creu en el Cel.